

Jen pravda je zajímavá

věstník 35. ročníku

přehlídky netradičního divadla

Kopřiva 2021

Jiří Cachnín,
dramaturg, fundraiser

Na minulou Kopřivu se podařilo přivést špičkové zástupce polské i ukrajinské scény, letos se můžeme těšit po několikerym covidovým odložením opět na Mateusze Nowaka s hrou Zepředu i Zezadu. Tato ostrá satira o katastrofálním morálním úpadku elit polské společnosti sklonku 18. století, kdy se Polsko ocitlo na pokraji zániku, by jistě by mohla být určitým burcujícím apelem do dnešní doby.

„Letošní“ festival má motto „Jen pravda je zajímavá“. Vymezuje se tak ústřední téma, které bude nepochybně rezonovat i v Antigoně spisovatelky, kritičky a herečky Litevského národního divadla Birute Mar.

Velmi silnou výpovědí o předlistopadové době bude polodokumentární hra Julek v provedení nové ostravské scény Studia G o významném představiteli moravského disentu, o člověku na vozíčku, zasaženém krutou

nemocí, a o jeho cestě hledání o jeho cestě k pravdě.

I letošní dramaturgie pamatuje na dětské diváky. Jihočeské divadlo Studna uvede v pátek Čertovskou pohádku a v sobotu Treperendu.

Závěrečná představení slovenských divadel, spišského Kontra (slovenské Divadlo roku 2019) a trenčínského Fortissima/Vlado Kulíšek/nabídnou na konci každého večera dobře namíchanou porci sebeironie, nadsázky, humoru i napětí.

Dovolte ještě malé zamyšlení nad kopřivovým sloganem „Jen pravda je zajímavá“: Tak jako je třeba bránit vlastní identitu, tak je také třeba zabývat se pravdou. V dnešním zkratkovitém a zběsilém světě, dosti často nenacházíme čas, odvahu, a především ani vůli ji hledat. Dosti často zvolená cesta ke skutečné pravdě ani nedojde...

Už jen představa jednorozměrného života budí hrůzu. Absolutizování jednoho myšlení, ať je jakékoliv, plodí jednostrannost a teror, protože nedostatek nahrazuje násilím, někdy v skryté formě. Všechny totalitní systémy začínají právě zde-u pýchy omezeného rozumu. Svoboda ducha je jednou ze základních otázek dnešního světa. Spojení vědec-

kého myšlení a osvícené víry je branou naší budoucnosti. Lidé raněni slepotou nevyvedou lidský rod z krizí.

Stalo se tradicí pořádat před divadelní Kopřivou diskusní setkání Kulatý stůl. I letos se v Katolické besedě sejdou zajímavé osobnosti uměleckého, akademického a politického zaměření. Motto festivalu pro ně bude východiskem k úvahám, k nimž svými dotazy a postřehy mohou přispět i lidé v publiku. U kulatého stolu se 16. dubna v 18:00 hodin, který bude moderovat nám známý porotce, scenárista a kněz Jan Hanák sejdou Ondřej Hýsek, historik, Barbora Vacková, socioložka MUNI,

Pavel Švanda brněnský spisovatel, Jan Rajlich OP, dominikán, zakladatel Hnutí Světlo-Život.

Především se však těším na Vaši návštěvu po velmi dlouhé době prázdnin či uzávěry na představeních, i na přátelských setkáních při dobré kávě a hudebních produkcích o přestávkách.

Kb KATOLICKÁ
BESEDA
KOPŘIVNICE

Program

Vstupné (plné/studentické): PÁ 300 Kč / 150 Kč, SO 500 Kč / 300 Kč, ČT-SO 700 Kč / 400 Kč

pátek 03.09.2021

Kulatý stůl — Jen pravda je zajímavá

Setkání u kulatého stolu s hosty Ondřejem Hýskem, Barborou Vackovou, Janem Reilichem a Pavlem Švandou. Kulatý stůl moderuje fanouškům Koprivky známý – kněz a dokumentarista Jan Hanák.

18:00 — Katolická beseda, velký sál — Vstupné 60 Kč.

čtvrtek 16.09.2021

Mateusz Nowak — Od przodu i od tyłu (Zepředu i zezadu)

20:00 — Katolická beseda, velký sál — vstupné 150 Kč

pátek 17.09.2021

Divadlo Studna — Čertovská pohádka

13:30 — Katolická beseda, velký sál — vstupné 40 Kč

přestávka — 14:30–15:3

Studio G — Julek

15:30 — Katolická beseda, malý sál — vstupné 120 Kč

David Žárský (piano) — 16:30–18:30 — divadelní kavárna

Filip Teller — Cigánský boxer

18:30 — Katolická beseda, taneční sál — vstupné 120 Kč

přestávka — 19:30–20:30

Kontra — Life kouč

20:30 — Katolická beseda, velký sál — vstupné 150 Kč

Seminář — 22:00 — taneční sál

David Žárský (piano) — 22:00 — divadelní kavárna

sobota 18.09.2021

Divadlo Studna — Treperenda

10:00 — Katolická beseda, velký sál — vstupné 50 Kč / 150 Kč

Jedl — Zahradníček / Vše mé je tvé

15:30 — Katolická beseda, velký sál — vstupné 200 Kč

přestávka — 16:30–17:30

Birute Mar — Antigona

17:30 — Katolická beseda, velký sál — vstupné 150 Kč

Seminář — 18:30–20:00 — taneční sál

Duo Swing Two — 18:30 — divadelní kavárna

Odivo — Stopy v paměti

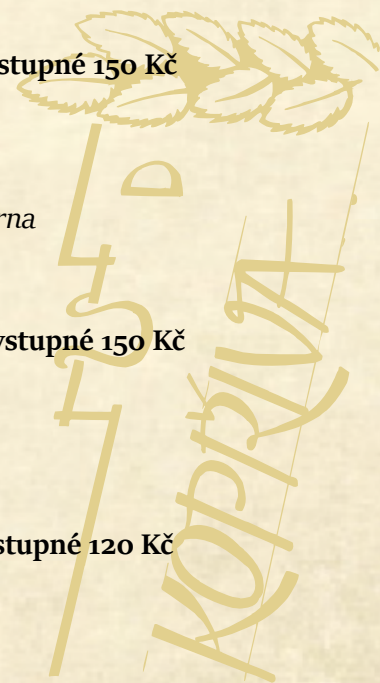
20:00 — Katolická beseda, velký sál — vstupné 150 Kč

přestávka — 20:45–21:15

Divadlo Fortissimo — Smetiak

21:15 — Katolická beseda, velký sál — vstupné 120 Kč

Udílění cen — 22:45

Co je pravda?

Jan Hanák

Profesor Karel Skalický, účastník posledního církevního koncilu, mi nedávno odpověděl, že zatímco parlament jedná o tom, co v daném času a prostoru je či není vhodné, tak koncil jedná o pravdě. A pravdu nelze odhlasovat, pravda nemůže být výsledkem kompromisu, pravdu nelze prosadit mocí, a to ani Vatikánu. Pravda buď je, či není. Tedy pravda absolutní, jejíž existenci rozhodně vyznávám, nikoliv pravda relativní, pravda jednotlivců, skupin, vědních oborů a tak podobně, kde ovšem slovo „pravda“ používáme tak hustě, že samo nadužívání slova „pravda“ téměř znemožňuje vnímat pravdu absolutní, která nikomu nepatří, kterou nikdo nemá, kterou nikdo nevlastní, která prostě je. Takovou pravdu lze hledat, nahlížet, vnímat, medítovat. A řekl bych.. mít k ní vztah. Samozřejmě, mohu ji i popírat, ale takový pošetilec být nechci. Bez pokory se to ovšem neobejde.

Proč si mnohdy nerozumějí lidé vědy a filosofie, umění a vědy, filosofie a mystiky, mystiky a vědy? Proč mají dokonce vzájemně pocit, že ti druzí snad ani neumí správně pojmenovat

svět, že se nezabývají tím podstatným? Že by problém jazyka? Mohlo by být. Třeba fyzika mluví jazykem matematiky, řečí čísel. Přitom abstraktní matematika je zároveň niterně filosofickou disciplínou. Možná kdyby filosofové mluvili matematikou? Nebo jinak. Že by to byl problém vzájemného respektu? Vždyť i člověk vědy žije filosofická témata štěstí a lásky, člověk umění využívá zcela exaktní barvy, hlínu, nebo biochemické procesy v mozku. Všichni lidé se denně vyjadřují v metaforách, aniž by si toho byli mnohdy vědomi, a rovněž všichni lidé pátrají po smyslu bytí, aniž by si toho byli mnohdy vědomi.

Lidé dokáží pojmenovávat svět. Krom jiného je to náš výjimečný dar. Člověk vidí zalesněnou krajinu, kopcovitý horizont, vysílač vyrůstající zpoza smrků, nebe, s nímž kontrastuje, školáky na výletě. Ale co vlastně vidí? Co vidí biologka, básník, matka, kněz, dítě, dřevorubec, filosofka, performer v pohledu na les? Jeden ekosystém, druhý krásu, jiný nebezpečí, stvoření, dobrodružství, obživu.. Jejich částečné pravdy by o sebe v přímém

dialogu asi zakopávaly, ale vedle sebe mohou tvořit jednotu, jež se svou rozmanitostí přibližuje pravdě absolutní, kterou je ten les sám.

Ale co když chceme pojmenovat smysl a podstatu samotného Bytí? Jak na to?

“Co je pravda?” Ptal se před dvěma tisíciletími Pilát Pontský, když vyslýchal souzeného Krista. A vyjadřoval tím svou skepsi k lidské schopnosti dopátrat se pravdy.

Mistr Jan Hus před šesti staletími napsal: *“Protož, věrný křesťane, hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti, neboť pravda tě vysvobodí od hříchu, od ďábla, od smrti duše a konečně od smrti věčné.”*

Mistr Eckhart o století dřív napsal, že jsou tři způsoby pravdy a zároveň tři způsoby modlitby, a to věda, mystika a umění. Eckhart se nebál myslet, i když věděl, že myšlení ze své podstaty vede i k omylům, ale taky věděl, že bez tohoto rizika se nedoví nikdo a nikdy nic. A ovšem, opět o téma.. ani při značné přesvědčivosti poznání nejsme majiteli pravdy, neboli bez pokory se to neobejde.

Nedýchejme bez duše

Vladimír Fekar

Tento text byl psán pro podcast Městského divadla Zlín Hladový Kašpárek v listopadu 2020. Pro účely tohoto časopisu byl upraven.

Impuls k tomuto zamyšlení mi dal brutální zákrok amerického policisty z května 2020. Kolenem bezduše tlačil na krk George Floyd, až ten sípavě vydechl naposledy. Tohle bezduché jednání mi vyrazilo dech. A nejen mně. Americká společnost se opět poněkud zakuckala. Pak jsem si před usnutím, zneklidněn oddechujíc pod duchnou v posteli, uvědomil, že metafora dechu, ducha, dýchání a duše nás nyní permanentně prostupuje. Dýchá ze všech pórů reality, kterou právě žijeme. A zdá se, že mnohem intenzivněji než kdykoli dříve.

V prvé řadě: ten nepatrný, okem neviditelný virus duchaplně útočí právě na to nejpodstatnější, co nejvíce spojujeme se životem: na náš dech. Už v bibli se přece píše, že Bůh nám život v chřípí vdechl. Virus asi dobře ví, jak křehký, zranitelný a důležitý cíl si zvolil.

V indických Upanišádách se hádají životní funkce, která z nich je ta nejvýznamnější. Aby si dokázaly, na čí straně je pravda,

každá na rok tělo opustí. Tělo postupně ohluchne, oněmí a potkájí ho ještě další defekty, ale: po každé přežije. Když se k odchodu chystá životní dech, vypukne panika: životní funkce začnou naříkat: Dechu, neodcházej! Vždyť víš, že by to znamenalo konec pro nás všechny!

Ano, na první pohled je to banální: Člověk žije, dokud dýchá. Dýchám, tedy jsem. Spiro ergo sum. (Pochybuji, že by toto tvrzení rozporoval samotný Descartes.)

Dokud je tedy v těle dech, je v něm zároveň život, vědomí, nebo také přímo duch či duše. Tento koncept se objevuje v mnoha kulturách našich předků, což dokazuje i to, v kolika jazycích se zrcadlí. V současné češtině, podobně jako v ostatních slovanských jazycích, vidíme již na první pohled, že slova dech, duch a duše jsou jedna rodina. Slovo duch bylo v češtině dokonce dlouhou dobu synonymem dechu. Formální souvislost najdeme také v latině. Posuďte

sami: spirare – „dýchat“ – spiritus – „duch“, „dech“. Příbuznosti nalezneme ovšem i ve starohebrejštině, řečtině, arabštině, čínštině, japonštině, ve staroindické literatuře či v původní havajské tradici.

Jsou-li souvislosti tak očividné a řekli bychom dokonce archetypální, není tedy současný boj s virem, který nás nutí nakupovat plicní ventilátory a přivádí některé pacienty k dušnosti, v přeneseném významu také – pateticky řečeno: komplexním bojem o život, o ducha naší budoucnosti, o duši civilizace? Nemá nás virus přivést k dušezpytu nad naší přítomností?

Čím dalším tedy téma dechu výrazně prostupuje? V pravidelných cyklech, jako nádech a výdech, pulsuje naše planeta v rytmu přílivů a odlivů, dne i noci, tepla a zimy. Ale my lidé svými zásahy v poslední době pravidelnost jejího dýchání systematicky narušujeme.

Sám jsem se myšlenkou společného úsilí na ochranu planety nadchnul, ale: ačkoliv laxnost v této věci z duše nenávidím, jsem také příliš laxní a nedýchám pro tu věc tak, abych pro ni do posledního dechu dělal něco víc, než přidával podpisy pod různé petice. Jsem ovšem rád, když průduchy sociálních

sítí vanou odkazy na dokumentární svědectví Davida Attenborougha o proměně naší planety za posledních více než devadesát let jeho života. Protože tu odstrašující proměnu budete sledovat se zatajeným dechem a budete chtít z plných plic zařvat: Už dost! Naštěstí pro nás: Attenboroughova řešení na ochranu přírody, návrat divočiny a vlastně i záchranu naší civilizace jsou jednoduchá a logická. Zkrátka: mají ducha. Stačí jen mezi námi najít nějakého geniálního ducha, který tu záchranu spustí.

Jako plíce planety bývají nazývány amazonské deštné pralesy. Pohled na pestrý, doposud člověkem nepoznamenaný život v nich je skutečně dechberoucí. Podle vědců mohou pralesy společně s oceány významnou měrou za to, že kyslíku v naší atmosféře máme dostatek. A přitom je, patrně nějaká chudí duchem, jinak si to neumím vysvětlit, neustále kácejí. Boj o dech planety je čím dál drsnější: zdá se, že si chceme motorovými pilami přivodit pneumotorax.

Uvědomil jsem si, že lidé z plných plic volající po opatřeních, jež by mohly vést k zastavení, či alespoň přibrzdění klimatických změn, jsou pro mnohé politiky či byznysmeny pouhý obtížný vzduch, a ta křehká dušička, eko-

logická aktivistka Greta je pro něj jen takový naivní Mirek Dušín.

Je ovšem již více než jisté, že nevěnovat se ekologii bude jako jet na kole s píchlou duší. Nějakou dobu to ještě půjde, ale bude to drnčet, drhnout. A až si nakonec vytřese duši a zničíme celou kostru kola, nezbyde nám, než si povzdechnout, co jsme si to sami způsobili, a zdechnout.

Není určitě náhodou, že metaforická ustálená fráze „být u konce s dechem“, zadáte-li ji do vyhledávače, je v souvislosti se současností mezi novináři tak oblíbená.

Během epidemie byly naše životy přidušeny. Mohli jsme si stěží provětrat plíce na sportovištích, nanejvýš někde na čerstvém vzduchu na – kdysi lesních – hostinách pro kůrovce. Nemohli jsme se bohužel nadchnout dušezpytnými hereckými výkony, ani se z plných plic zasmát v sále divadla. Tvůrčího ducha jsme museli využívat jinak. Třeba k psaní zamyšlení.

Mimochodem: víte, jakou písní začínala vůbec první inscenace, pod níž jsem jako dramaturg v Městském divadle Zlín podepsán? V inscenaci Hotel Viktoria v režii Jana Antonína Pitínského v refrénu reklamní písně na „trampky vzduchem chlazené“

se nadšeně a optimisticky zpívá: Dýchej zhluboka!

Tak ať vůbec máme CO dýchat zhluboka, ať máme dýchat ČÍM. Ať to všechno, společně, rozdýcháme. To si přejme. Z duše?

Mateusz Nowak

Polsko

Od przodu i od tyłu

(Zepředu i zezadu)

Scénická adaptace satiry Karola Zbyszewského Niemcewicz. Inspiraci nachází v dějinách Polska na sklonku 18. století, kdy se země ocitla na pokraji zániku a byla následně rozdělena mezi sousední mocnosti. Ostrá satira, která se zaměřuje na poměry ve společnosti-od sobectví a politické slepoty krále Stanislawa Augusta Poniatowského, přes požitkářství a opilství představitelů významných šlechtických rodů, prostopášnost kléru, zkorumpovanost zástupců národa v sejmu a přeběhlíků všeho druhu zápasících o vliv. Kritika katastrofálního morálním úpadku elit, jejich bigotnosti a krátkozrakosti, samozřejmě nemá být jen lekcí z dějepisu a rozhodně nevypovídá jen o polské společnosti před dvěma sty lety. Mateusz Nowak během hodiny vystřídá několik postav a stvoří groteskní svět pošetilců, v jejichž čele stojí lehkomyšlný král.

Představení bylo mnohokrát oceněno.

Mateusz Nowak, kterého dobře znají diváci už z minulého ročníku, s ním vystoupil v řadě zemí. Byly to například: Albánie, Arménie, Rakousko, Bělorusko, Česká republika, Kosovo, Kuvajť, Litva, Makedonie, Mongolsko.

Scénář: Stanisław Miedziewski, Mateusz Nowak

Režie: Stanisław Miedziewski

Kostým: Magdalena Franczak

Produkce: Dělnický dům kultury "Węglin" v Lublinu a Teatar Rondo v Słupsku

čtvrtek
16.09.
20:00
Katolická beseda

Divadlo Studna

Hosín

Čertovská pohádka

Kopřiva pokaždé myslí na nejmladší publikum. Možná že jednou z těch, kteří dnes tleskají loutkovým pohádkám a akrobatickým výstupům, budou pokračovatelé dnešních dospělých organizátorů festivalu nebo jeho diváků. Jedno z nejlepších kejklířských divadel je Divadlo Studna. Specializuje se na divadelní a chůdová představení. Tento soubor bez stálé scény staví svůj program na kejklířských a klaunských výstupech. Pohybová složka je při tom rovnocenná s hereckou akcí, zapojením loutek i s hudební produkcí.

Království, které díky králi propadne peklu... princezna Lucie, co ve svém zakletí každý večer noci upije... a než tma zvítězí, šašek Ambrož pomoc najde u statečného Martina, jenž nad peklem zvítězí... a martinskou husou to pak všichni oslaví...

Režie: Pepíno Kašpar

Dramaturgie: Alena Švecová

Výprava: Klaudivie Kašparová,
Pepíno Kašpar, Alena Švecová

Loutky: Josef Hanuš

Hraje: Alen Švecová,
Pepíno Kašpar

pátek
17.09.
13:30
Katolická beseda

Studio G

Ostrava

Julek

scénické čtení / polodokumentární hra

Studio G, nová alternativní scéna v Ostravě, chce navázat na práci Staré arény za uměleckého vedení Pavla Gejguše. Bude přinášet jak autorské inscenace, tak i inscenace klasických divadelních textů a pohádky. V nabídce divadla se uplatní i koncerty, přednášky, výstavy a aktivity spjaté s CityChurch Ostrava.

Julius (Julek) Varga (1962-1996) byl český disident. Ve svých devíti letech, po očkování sovětskou vakcínou, onemocněl dermatomyozitidou, vzácnou autoimunitní chorobou. Komunistický režim nepovolil léčbu Julka ve Švýcarsku, a nemoc ho postupně naprosto paralyzovala. Zpočátku nesl svůj úděl velmi těžce, avšak po konverzi na katolickou víru se smířil se svým osudem a svou vnitřní silou dokázal probouzet naději v lidech ze svého okolí. Julka i jeho matku sledovala a perzekuovala STB, v konfrontaci s jejich odvahou a odhodláním však byla bezradná. Julek vstoupil do dominikánského řádu a přijal řeholní jméno Augustin. Po roce 1989 mu bylo umožněno se dostat

k léčení v zahraničí, nemoc však už postoupila příliš daleko. Ondřej Elbel ve své hře Julek přibližuje důležitá období jeho života před listopadem 1989 i po něm. Můžeme se těšit na příběh o síle člověka zasaženého krutou nemocí, příběh významné postavy severomoravského disentu, příběh bezmocného vozíčkáře, kterého se mocní báli, příběh víry, odvahy a touhy po vědění, příběh o tom, že před rokem 1989 se nežilo lépe než dnes.

Hrají: Jakub Georgiev, Gabriel Kulíšek, Kryštof Malec, Andrea Zatloukalová, Pavel Zavadil, Miroslava Georgievová

Autor: Ondřej Elbel

pátek

17.09.

15:30

Katolická beseda

Filip Teller

Brno

Cigánský boxer

monodrama podle skutečného příběhu

Filip Teller absolvoval JAMU v Brně, ateliér autorského herectví, pohybového divadla a klaunství. V rámci studijní stáže pobýval také ve Velké Británii. Za svou tvůrčí kariéru hostoval v profesionálních divadlech a v nezávislých uměleckých uskupeních. Spolupracoval s režiséry Vladimírem Morávkem, Lubošem Balákem či Zdeňkem Duškem. S Divadlem Husa na provázku vystupoval na festivalech ve Francii, Belgii a Rusku.

Na mezinárodním festivalu divadelních formací v Římě získal cenu GEMINI D'ORO PRIZE za nejlepší mužský herecký výkon za ztvárnění postavy papeže Bonifáce VIII.

Jeho autorskou prvotinou je inscenace balancující na pomezí one man show a divadelní zpovědi *Inspirováno láskou*. Mezi jeho další autorské projekty patří celovečerní stand-up *Čecháčci a Čoboláčci*, který vznikl ve spolupráci s Pavolem Serišem a který mohli diváci Kopřivy vidět v minulém roce.

Cigánský boxer. Monodrama,

které vychází ze skutečného příběhu boxerské hvězdy Johanna Trollmanna, zvaného „Rukeli“. Ten se stal roku 1933 mistrem Německa v polotěžké váze. Titul mu však byl později kvůli jeho romskému původu odebrán. Svůj poslední zápas Johann Trollmann absolvoval jako karikatura „árijského“ boxera s odbarvenými blond vlasy a napudrovaným obličejem. V roce 1943 byl zavražděn ve Wittenberge, pobočným táboře koncentračního tábora Neuengamme.

Překlad: Lucie Ceralová

Režie: Gabriela Ženatá

Scénografie: Anna Valešová

pátek

17.09.

18:30

Katolická beseda

Divadlo Kontra

Slovensko

Life kouč

komedialní příběh dvou lidí

Kontra je profesionální divadlo se stálou scénou ve Spišské Nové Vsi. Na Slovensku má výrazné renomé. Je ojedinělé v mnoha ohledech, ale především díky svému zaměření na premiéry dosud neuváděných inscenací domácích i zahraničních autorů. Na vyhlášení loňských divadelních cen Doska 2019 (slovenská obdoba naší Thálie) bylo oceněno jako nejlepší divadlo roku.

Life kouč (Lifecoach) je komediální příběh dvou lidí, ze kterých jeden nachází své místo v džungli života a druhý si uvědomí, že cesta, kterou šel dosud, nevede tam, kam si přál...

Wendy, asistentku „smolařku“, posílá její šéfka na terapii, aby získala sebevědomí a změnila svůj mizerný život na sérii úspěchů. Při prvním setkání jí terapeut Colin položí otázku: „Čím jsi jedinečná?“, ale pacientka těžko hledá odpověď. Nakonec napíše na tabuli tři slova: milá, přátelská a vaří dobrý čaj... Zato seznam slabých stránek je nekonečný. Colin vidí, že ho čeká hodně práce. Ukáže se ale, že on sám

také není bez problémů a terapie začne fungovat oboustranně...

Stalo se módou dnešních dní porizovat si životního kouče. Tak jako jsme přesvědčeni, že na každou bolest existuje pilulka, tak stejně věříme, že s našimi přeshlapy a nejistotami snadno zatočí dobrá rada nějakého trenéra, který nám zrežuruje život.

Komedie Nicka Reeda je Pygmalion 21. století. Tato nesmírně přitažlivá činohra strhne každého diváka prostřednictvím humorných dialogů a gagů, které se ve správnou chvíli střetnou s obnaženou lidskostí.

Překlad: Lucia Olosová

Scéna a režie: Klaudyna Rozhin

Hrají: Peter Čižmár, Henrieta Kecerová, Antónia Kurimský Olšovská, František Balog

pátek

17.09.

20:30

Katolická beseda

Hosín

Divadlo Studna

Treperenda

představení pro děti na motivy ruské pohádky

Treperenda je žena, která ustavičně mele pantem, nebo-li vše, co ví, každému hned vyslepičí. Co jste měli včera k večeři nebo že máte zrovna nadmutou kozu, s kým se soudíte o mez, kam schováváte desetirublovku na horší časy. Ano mít ženu treperendu je pohroma, protože co mělo zůstat vašim tajemstvím, vytroubí celému světu. Pomůže jen dobrá rada nebo zázrak.

Scénář: Alena Švecová-Kašparová

Režie: Pepíno Kašpar,
Alena Švecová-Kašparová

Výprava: Pepíno Kašpar, Švecová-Kašparová

Hraje: Alena Švecová-Kašparová,
Klaudie Kašparová

Délka představení: 50min.

Zaměření : od 5 do 12 let + rodiče s dětmi

sobota
18.09.
10:00
Katolická beseda

Zahradníček / vše mé je tvé

inscenace ke 115. výročí básníkova narození

“Vždyť všechno mé je tvé a všechno tvé je mé a ty a já jedno jsme.”

Jan a Marie Zahradníčkovi byli manželé 15 let, z nichž byl on 9 roků vězněn v komunistickém lágru. Po jeho zatčení v roce 1951 byla Marie s jejich třemi dětmi vystěhována z bytu, aby skončila na státním statku bez vody, elektřiny a topení. Když byl vězněn, jejich dvě dcery zemřely na otravu houbami. Byl propuštěn na pohřeb s tím, že už se nemusí vracet, ale pak jej stejně odvezli zpět do vězení. Marie přesto stihla počtvrté otěhotnět. Své čtvrté dítě viděl Jan až v jeho třech letech. Čtyři měsíce nato zemřel.

Devět let manželství na dálku, devět let dopisního otcovství, devět let lásky přes papír. A mezi řádky všechen ten existenční shon, bolest i smíření.

Za režii inscenace Zahradníček / Vše mé je tvé získal Jan Nebeský nominaci na Cenu Divadelních novin a mezi nominovanými byl i Saša Rašilov za roli komunistickým režimem pronásledovaného básníka Zahradníčka. V Cenách

divadelní kritiky měla inscenace velký úspěch. Lucie Trmíková za roli Marie vyhrála v kategorii ženský herecký výkon roku a Saša Rašilov byl za ztvárnění básníka nominován na mužský herecký výkon roku. *Inscenace se podle poroty stala inscenací roku 2020.*

Trvání představení: 1 hodina bez přestávky

Scénář: Lucie Trmíková

Režie a scéna: Jan Nebeský

Hudba: Matouš Hejl

Kostýmy: Petra Vlachynská

Hrají: Saša Rašilov a Lucie Trmíková

Na trubku doprovází Ladislav Kozderka

sobota

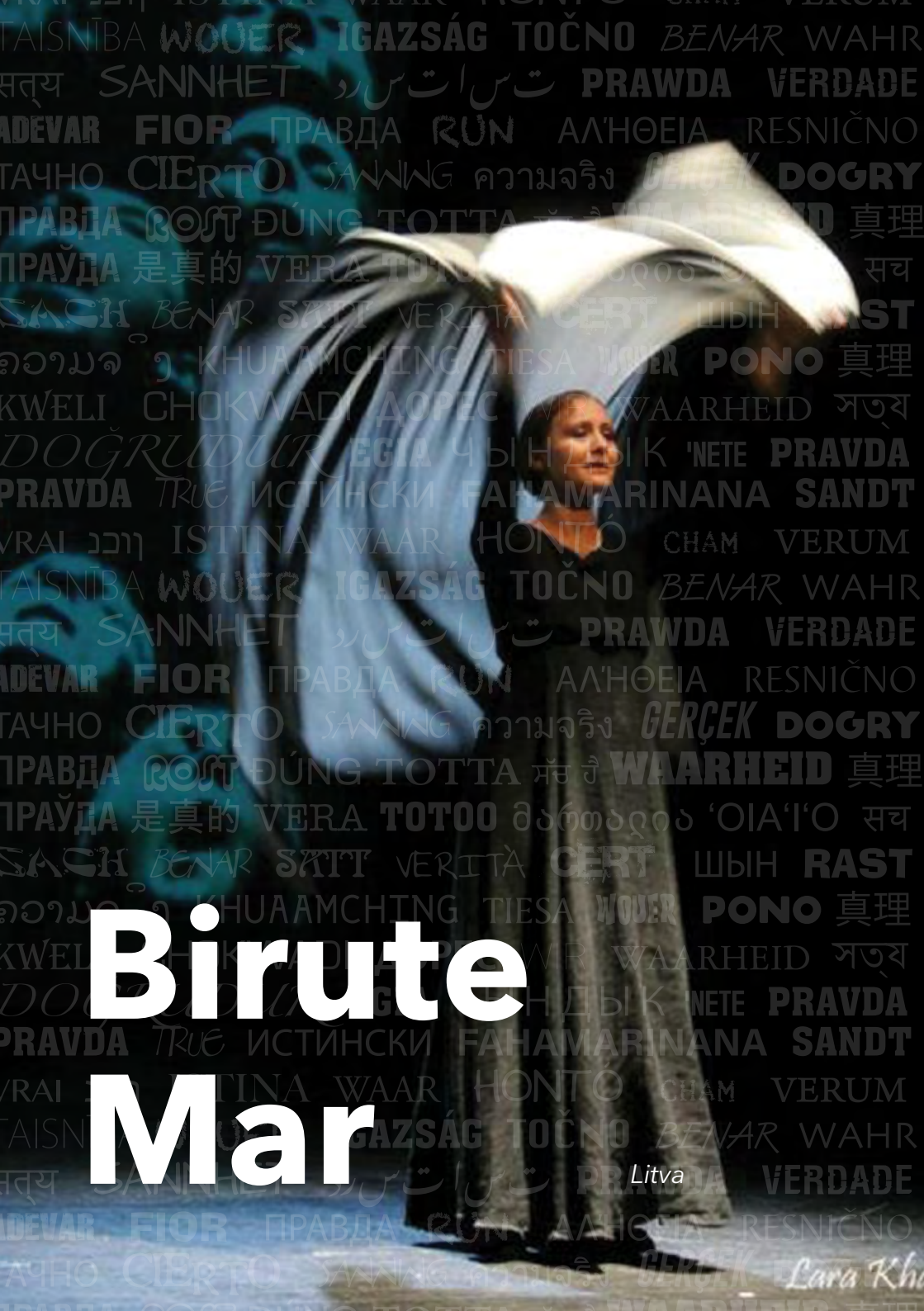
18.09.

15:30

Katolická beseda

Jedl

Trmíková - Nebeský - Prachař / Praha

Birute Mar

Litva

Lara Kho

Antigona

monodrama vycházející ze Sofoklovy tragédie

Monodrama Antigona vychází ze Sofoklovy tragédie. Jakkoli je festival Kopřiva zaměřen na originální a soudobé divadlo, vrací se čas od času i k dávným látkám. Tentokrát k antické tragédii, v níž se obnažují lidské charaktery, zkoušené vyhrcovanými konflikty pradávných válek i střetů mezi citem a povinností. Oidipova dcera Antigona je sama ve svém konfliktu s představitelem moci i hlasatelem spravedlnosti. Přichází o život, pro diváka je však morálním vítězem. Kolika podobných příběhů můžeme být svědky i dnes, bez dramatických kulís a patosu, ale s podobným poselstvím...

Všechny hlavní postavy dramatu zprostředkované výkonem jediné herečky jsou ve svém sdělení umocněny obrazovou projekcí a hudebním doprovodem. Autorka a zároveň protagonistka představení k tomu sama říká: „*Měla jsem sen uchopit jinak Sofoklovu Antigonu a odtrhnout ji od tradičního pojetí. Hledala jsem obrazové ztvárnění, které dokáže hovořit starodávným i současným jazykem zároveň. Sled videozáznamů*

kontrastujících s obrovskými postavami sboru v pozadí a s osobnostmi tragédie – malými živými skvrnami vpředu. Kontrast, který připomíná zločin Antigony – hrst písku na bratrově těle.“

Birute Mar je velká osobnost a královna litevského divadla. Vytvořila sólové projekty současného tance, se kterými vystupuje na mezinárodních festivalech současného tance a jsou oceněné řadou mezinárodních divadelních cen. Od roku 2018 je uměleckou ředitelkou Solo Theater.

Zaměřuje se na poezii, prózu pro děti a eseje. Vedle toho píše hry, operní libreta a publikuje v litevském kulturním tisku o divadle, tanci a filmu. Její poezie byla přeložena do osmi jazyků. Svoji tvorbu prezentovala na mezinárodních literárních festivalech.

sobota
18.09.
17:30
Katolická beseda

Odivo

Slovensko

Stopy v paměti

inscenace vycházející z osobních zkušeností
s duševním onemocněním.

Prvotním zdrojem pro vznik představení byla diagnóza paranoidní schizofrenie, která výrazně zasáhla do atmosféry v rodinách obou protagonistek. Vycházejí při tom z klinických projevů chronického duševního onemocnění. Vznikl proud asociací na hranici světla a tmy, ticha a zvuku, který odráží stopy v paměti, stopy v těle.

Odivo je mladá nezávislá a neformální skupina divadelních tvůrců, kteří se věnují tvorbě v oblasti autorského a loutkového divadla. Rozvíjejí také mezinárodní a interkulturní projekty. Je složená ze Slováků, kteří prošli studiem divadla na DAMU v Praze. Jsou otevření novým impulzům a jejich prioritním cílem je podpora nezávislé tvorby mimo oficiální instituce.

Námět a realizace: Mária Danadová, Monika Kováčová

Hudba: Ján Fiala

Výtvarná spolupráce: Juraj Poliak

Loutky: Pavol Rosenberger

Kostýmy: Viktória Jehlárová

Účinkují: Mária Danadová, Monika Kováčová a Ján Fiala

sobota

18.09.

20:00

Katolícká beseda

Divadlo Fortissimo

Slovensko

Smetiak

Komická i poetická pantomima o běžném dni bezdomovce

Představení založené na interaktivní spolupráci s obecnstvem. Mim Vlado Kulišek rozehrává řadu komických a poetických scének, jakkoliv vychází ze situace, která je v podstatě tragická – strávíme s ním jeden den bezdomovce, který bydlí v popelnici. Obyčejné věci se stávají neobyčejnými, popelnice je náhle kosmickou lodí i mořským korábem. Beze slov, s humorem a nadsázkou odhaluje vnitřní svět člověka odsouzeného žít na okraji společnosti. Diváky do děje vtahuje spontánní improvizací a bezprostředními reakcemi na jejich podněty.

Vystoupení divadla Fortissimo jsou jedinečným zážitkem, který původně pasivního diváka vtahuje do děje. Oslovují dospělé i děti a vytvářejí bezprostřední atmosféru společného prožívání. Fortissimo absolvovalo od roku 1989 s velkým úspěchem víc jako 5000 vystoupení v Čechách, na Slovensku i jinde v Evropě, účinkovalo ale i ve Vietnamu, v Číně, v Rusku, Japonsku, Kambodži, USA a jinde ve světě.

Autoři představení: Vlado Kulišek (pantomima) a Radek Michalko (hudba)

sobota
18.09.
21:15
Katolická beseda

hlavní podpora

Moravskoslezský kraj

generální partner

hlavní partner

podpora

partneři

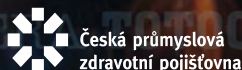
Competence in Mechatronics

Therma FM

podporovatelé

mediální partneři

Pod záštitou ministra kultury ČR Lubomíra Zaorálka
a náměstka Moravskoslezského kraje Lukáše Curyla.

www.koprivafest.cz